

РЕШЕНИЕ

№ 19349

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА**

при участието на секретаря **РУМЯНА П. СТОЯНОВА**
като разглежда докладваното от **ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА** Гражданско дело № 20231110146034 по описа за 2023 година

Производството е по Глава втора от Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН).

Образувано е по молба, уточнена с молба от 17.08.2023 г., на молителя П. М. Д. срещу ответника И. Й. Й., с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 3, т. 7 във вр. с чл. 5, ал. 1, във вр. с чл. 8, т. 1 от ЗЗДН, с която се иска издаване на заповед за защита от домашно насилие.

Молителят Д. твърди, че ответникът е син на покойната му съпруга от предходен брак. Молителят бил освидетелстван с 88% инвалидност, заради увеличаващата му се глухота, свързана с нарушение в провеждането на слуха и невросензорна загуба на слуха. Твърди се още, че след смъртта на бившата му съпруга ответникът Й. упражнявал спрямо молителя системно физическо и психическо насилие. Конкретен повод за депозиране на молбата за защита са действия на ответника, извършени на 03.08.2023г. Според молителя на посочената дата в периода от 09.15ч. до 09.45ч. ответникът Й. бил дошъл до дома му, в който живеел на адрес гр. София, ул. „Брегалница“ № 63, започнал да крещи като луд, обиждайки го, заканвайки се да го убие, че бял ден няма да видел, като същевременно с това изкъртил вратата откъм улицата за двора на къщата. Ответникът се опитал да влезе в къщата, за да се разправи физически с молителя, но тогава дошъл патрул на 03 РУ н СДВР и предотвратили физическа саморазправа. Поради здравословното си и физическо състояние, молителят твърди, че с тези свои действия ответникът предизвикал в него страх и притеснение. Освен това чувството му за страх за живота и здравето му се засилвало от обстоятелството, че това н, бил първа агресивна проява срещу него от страна на ответника, а само един акт от този системен физически и психически тормоз. Моли съда да наложи мерки за защита по ЗЗДН. Претендира разноски.

Ответникът И. Й. в депозирано писмено становище оспорва изцяло изложеното от молителя Д. в заявлението от 30.08.2023г като неотговарящо на действителното фактическо положение. Ответникът твърди, че молбата за защита е процесуално недопустима, защото бракът между покойната му майка и молителят бил прекратен и той нямал никакви

роднински отношения с молителя. Сочи, че двамата имали спорове относно съсобствен имот, водели преди време дела за делба. В съсобствения им имот имало кафене, което отдавали под наем и си делели наема поравно. Потвърждава, че на посочената в молбата за защита е бил близо до дома на молителя, защото от години ходел да се подстригва в съседния вход. Бидейки в района се опитал да влезе и в двора на имота си, но установил, че вратата от вътрешната страна е залостена. Чукнал на прозореца на молителя, за да разбере каква е причината, за да му се ограничи достъпа в съсобствения му имот и в този момент дошли полицаи, защото молителят Д. и бил извикал. Оспорва изцяло твърдението, че е отправял закани и заплахи към молителя и че е взомил входната врата. Пледира за отхвърляне на молбата. Претендира разноси и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, след като обсъди относимите доводи и доказателства по делото, намира за установено следното:

Молбата за защита е предявена от молителя Д. срещу сина на покойната му бивша съпруга И. Й.. Към молбата е представено копие на Решение № 137/19.05.2006г., постановено по гр.д. № 4025/2005г. по описа на СРС, 87 състав, от което се установява че бракът на молителя с майката на ответника е бил прекратен преди нейната смърт. Ответникът оспорва наличието на връзка, която да дава право на молителя да търси защита по реда на ЗЗДН. Това твърдение на ответника е неоснователно. Безспорно е, че страните са били роднини по сватовство. Сватовството е връзка между съпруга и роднините на другия съпруг. В настоящия случай ответникът е дете на бившия съпруг на молителя от предходен брак. По време на съществуването на брака на молителя и покойната майка на ответника те са били роднини по сватовство от втора степен. Разпоредбата на ч. 3, ал. 1 т. 7 дава право на защита на лица, което е пострадало от актове на домашно насилие, извършени от лице, с което се намира или е бил в родство по сватовство до трета степен включително.

По изложените съображения съдът намира, че е надлежно сезиран с молба за защита по реда на ЗЗДН от лице, което е било в родство по сватовство от втора степен. Молбата, иницирала производството пред настоящия съд е подадена от лице, което твърди, че е пострадало от домашно насилие, извършено от лице в хипотезата на [чл. 3, т. 7 ЗЗДН](#) и в рамките на преклузивния срок, визиран в нормата на [чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН](#). Искането надлежно ангажира компетентността на сезирания съд, с оглед разпоредбата на [чл. 7 ЗЗДН](#) и удовлетворява изискванията за редовност и срочност на същата по смисъла на [чл. 9 и чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН](#). Представена е изискуемата декларация по [чл. 9, ал. 3 ЗЗДН](#). По изложените съображения съдът приема, че производството се явява допустимо и съдът дължи произнасяне по съществото на спора.

По делото са представени от двете страни, които изясняват обстоятелството, че между тях съществува спорт за ползването на съсобствен имот, находя се в гр. София, ул. „Брегалница“ № 63. Към делото се прибщени и писма, постъпили от ОЗ РУ на СДВР, от които се установява, че молителят многократно е подавал жалби за тормоз от страна на ответника Й. и е молел същият да бъде предупреден да не извършва актове на насилие.

За установяване на твърдените в молбата за защита актове на насилие молителят Д. е ангажирал гласни доказателства. В съдебно заседание на 16.10.2023г. свидетелят Божида Маликов, приятел на молителя, разказва, че на 03.08.2023г. сутринта бил на гости на П. Д.. Докато си говорели чули от вън обидни реплики „идиот“, „простак“ като едновременно с обидите се чуло, че се строшила и входната вана на двора. Това станала към 9.00 ч. на посочената дата. Тези разправи ставали почти всеки ден, като свидетелят често гостувал на приятеля си. Доведени син на молителя го заплашил, че ще го убие, ще го удрия. На свидетеля било известно, че страните имат имотен спор и когато дошла полиция не се показал, а ги оставил да се разправят сами с органите на реда. Такива разправии между страните са се случвали и друг път. Ответникът редовно заплашвал молителя Д.. Съдът кредитира показанията на свидетеля Маликов като резултата на личните му възприятия.

По делото е изслушан като свидетел и наемателят на общото помещение на страните

А. А.. На 03.08. 202г. видял ответника И., който се опитвал да влезе в имота, но било заключено. Сутринта бил дошъл рано да пие кафе в заведението. Доколкото знаел имал ключ от имота. След това видял от двора да излизат двама полицаи. Друго не му е известно за процесната дата. Съдът кредитира показанията на свидетеля А. изцяло.

По искане на ответника по делото са разпитани и двамата полицаи, служители на ОЗ РУ на СДВР, които са били изпратени на адреса по сигнал на молителя. Пред съда свидетелите А. И. и А. Н. заявиха, че се посетили адреса и са установили, че съсобствениците имат спор за този имот. Обяснили им, че това са спорове от частно-правен характер и си тръгнали. Двамата свидетели заявяват, че не са влизали в къщата, а само в двора на имота. Двамата твърдят, че входната врата на двора била подпряна с нещо от вътрешната страна, а молителят /за когото си спомнят/ твърдял, че ответникът я бил счупил. Дали е така не могат да твърдят със сигурност, защото не са били свидетели на такива действия. Съдът кредитира показанията на двамата служители на МВР, отзовали се на сигнала на молителя, отправен чрез национален телефон 112.

При съвкупна преценка на събраните по делото доказателства. Съдът достигна до следните правни изводи:

Съобразно легалната дефиниция на чл. 2, ал. 1 ЗЗДН, всеки акт на физическо, емоционално и психическо насилие спрямо лицата по чл. 3 ЗЗДН представлява такъв на домашно насилие. Съгласно чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗДН домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудително ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са били в семейна връзка или във фактическо съпругеско съжителство. За психическо и емоционално насилие върху дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие. В закона липсва легална дефиниция на понятията "психическо и емоционално насилие", но наложеното в практиката разбиране е, че се касае за засягането на психологическата неприкосновеност на дадено лице чрез принуда или заплахи, вербално насилие, тормоз, сплашване, постоянно критикуване, засрамване, порицаване, използване на обидни имена и епитети. То може да доведе до намаляване самочувствието на жертвата на насилието и до засягане на нейното достойнство, да предизвика у нея уплаха, тревожност, стрес, и др. неприятни изживявания, накърняващи психологическото добруване, чиито аспекти са гарантирани и от чл. 3 от ЕКЗПЧОС, провъзгласяващ правото на защита от унижително и нечовешко третиране. Преценката за наличие на психическо и емоционално насилие е винаги конкретна и следва да бъде извършена не само с оглед на индивидуално сочен от молителя акт, взет изолирано, а след съобразяване на сложените между страните взаимоотношения във времето.

Според установената практика на съдилищата декларацията по чл. 9 ЗЗДН се ползва с доказателствена сила и е изцяло обвързваща съда, само и единствено при липса на представени по делото гласни и писмени доказателства. При наличието на ангажирани други доказателства по делата, съдът е длъжен да възприема изложените в декларацията твърдения единствено след анализ на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност.

При това положение, за да се проведе успешно доказване на изрично оспорените твърдения за осъществено спрямо молителката домашно насилие, същата следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че чрез действията си ответникът чрез действия и/или думи е осъществил действия попадащи в приложното поле на чл. 2 ЗЗДН. Съответно, върху ответника е ангажираните на доказателства, оборващи или внасящи съмнение в изложеното в декларацията или представените от молителя доказателства.

В настоящия случай съдът приема за изцяло доказани твърденията на молителя Д., че на 03.08.2023г. около 9.15 ч. сутринта ответникът Й. е извършил спрямо него актове, които могат да бъдат определени като такива на домашно насилие. От съвкупния анализ на събраните по делото доказателства се установи, че на 03.08.2023г. от 09.15ч. до 09.45ч.

ответникът Й. бил дошъл до дома му, в който живеел на адрес гр. София, ул. „Брегалница“ № 63. Установявайки, че входната врата е заключена ответникът започнал да вика и да оправя закани към здравето и живота на молителя Д.. По делото се установи, че след тези негови действия била изкъртена входната вратата откъм улицата за двора на къщата. Саморазправата между страните била прекратена след пристигане на място на патрул на ОЗ РУ на СДВР. Актът на насилие в конкретния случай не е увреждането на входната врата, което не се установи безспорно, а заплахите и обидите, които е отправил ответникът И. Й. към молителя Д. при пристигането си в имота. По делото се установи както от свидетелските показания на свидетеля Маликов, че опитвайки се да влезе в имота ответникът отправял закани и заплахи към молителя. От представените по делото медицински документи се установи, че молителят страда от глухота, същият е на 77 години, трудно подвижен и живеел сам. Тази фактическа обстановка предполага същият да е изпитал страх за живота и здравето си от изкрешените от ответника закани по негов адрес на процесната дата, като актът на увреждане на входната врата, само е подсилил ефекта на заплахите.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се установи, че ответникът Й. е извършил актове на психическо насилие по отношение на молителя Д.. Психическо насилие представлява въздействие върху психиката на дадено лице, с което му се причинява тормоз – като непристойно поведение, осъществявано през определен период от време, многократно или систематично и изразено чрез физически действия, писмено или устно, с жестове или други действия, извършени умишлено, които могат да накърнят физическата или психологическа цялост на друго лице. При психическо насилие отношението на едно лице спрямо друго, предизвиква попадането на последното в състояние на психологическа травма, която би могла да се изразява в тревожност, депресия и други форми на нервно разстройство. Това са оплакванията, заявени от молителя Д. в сезиращата молба. С оглед на гореизложеното, съдът прилага спрямо ответника, като извършител на психическо насилие, мерките по чл. 5, ал. 1, т.1 и т.3 от ЗЗДН, чрез които ще се даде защита на молителя П. Д.. Съдът не е обвързан от искането и следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки (чл. 16, ал. 1 ЗЗДН). Същевременно, неизпълнението на мерките ще доведе до влизането в действие на предвидените в чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН последици.

За гарантиране в достатъчна степен интересите на пострадалото лице, че няма да бъде обект на бъдещо насилие от страна на ответника, и предвид тежестта на актовете на домашно насилие и последиците от тяхното извършване, съдът счита, че мерките за защита по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН трябва да бъдат наложени за срок от осемнадесет месеца, считано от издаването на заповедта за защита, а неизпълнението на последната ще доведе до прилагането на предвидените в чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН последици.

Съгласно чл. 5, ал. 3 от ЗЗДН при уважаване на молбата за защита съдът е длъжен да наложи на извършителя на домашното насилие глоба в размер от 200 до 1000 лева. При определянето на размера на глобата съдът взема предвид тежестта на нарушенията, подбудите за тяхното извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Като съобрази естеството на акта на домашно насилие, отличаващ се с особена дързост, както и последиците и мястото на извършването на акта на физическо и психическо насилие и съобразявайки обектът на посегателство – възрастен и болен мъж, при това инвалид, съдът налага на ответника глоба в размер от 300 (триста) лева.

При този изход на делото и на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН, вр. с чл. 3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, И. Й. се осъжда да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер на 25 (двадесет и пет) лева.

В настоящото производство молителят е претендирал разноски в размер на 600 лв., представляващи заплатен адвокатски хонорар. Представил е доказателство за заплащането им и списък по чл. 80 от ГПК. Настоящият състав като взе предвид изхода на делото и предявената претенция намира, че ответникът следва да заплати на молителя Д., сторените по делото разноски в размер на 600 лв.

РЕШИ:

ИЗДАВА ЗАПОВЕД, на основание чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН, срещу **И. Й. Й., ЕГН *******, с адрес в гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. „Маестро Кънев“ № 78, вх. В, ап. 23 като:

ЗАДЪЛЖАВА И. Й. Й., ЕГН *****, на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН, да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на **П. М. Д., ЕГН *******, с адрес гр. София, ул. «Брегалница» № 63;

ПРЕДУПРЕЖДАВА И. Й. Й., ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. „Маестро Кънев“ № 78, вх. В, ап. 23, че при неизпълнение на настоящата заповед, на основание чл. 21, ал. 2 от ЗЗДН полицейският орган е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

НАЛАГА на **И. Й. Й., ЕГН *******, с адрес в гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. „Маестро Кънев“ № 78, вх. В, ап. 23, на основание чл. 5, ал. 3 от ЗЗДН, глоба в размер на 300 (триста) лева, платима в полза на държавния бюджет.

ОСЪЖДА И. Й. Й., ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. „Маестро Кънев“ № 78, вх. В, ап. 23 да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер на 25 (двадесет и пет) лева, на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН, вр. с чл. 3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

ОСЪЖДА И. Й. Й., ЕГН *****, с адрес в гр. София, ж.к. „Овча купел“, ул. „Маестро Кънев“ № 78, вх. В, ап. 23, да заплати на **П. М. Д., ЕГН *******, с адрес гр. София, ул. «Брегалница» № 63 на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сума в размер на 600 лв. адвокатски хонорар.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в седмодневен срок, считано от днес - 24.11.2023г, като издадената заповед подлежи на незабавно изпълнение (чл. 20 от ЗЗДН).

Преписи от настоящото решение да се изпратят на полицейските управления по адресите на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____